

Idees d'actualitat

Un cop passades les eleccions al Parlament europeu del 26-M des del CETC aprofundim en aquest *Diari de les Idees* en el breu [anàlisi](#) que vam publicar. La ciutadania europea va anar a votar el 26M i es va expressar demanant canvis al rumb actual. L'augment de la participació i el creixent suport a opcions no tradicionals envien un missatge clar: el *projecte europeu s'ha de redefinir*. Dues tercers parts dels electors han triat opcions proeuropees, però la gran coalició de populars europeus i socialdemòcrates va enrere. La voluntat de canvi s'expressa de diferents maneres: d'una banda, amb el creixement de Liberals i Verds, opcions decididament proeuropees; de l'altra, amb un vot euroescèptic vehiculat a través del nacional-populisme i l'extrema dreta. Com ho assenyala [José Luis Marín](#) en el seu article, la nova aritmètica comunitària al Parlament Europeu confirma la fi del bipartidisme com a tendència generalitzada. L'anomenada gran coalició haurà de buscar el suport dels Verds o Liberals per desencallar el repartiment dels càrrecs de responsabilitat o per aprovar pressupostos i noves lleis. En definitiva, la UE, les seves institucions i en especial la Comissió i el Parlament hauran de fer més política en el proper mandat. I això és una bona notícia: tal com apunta [Jon Henley](#), un parlament fragmentat, encara que li sigui més difícil legislar, pot ésser el catalitzador per un millor debat i una major participació dels diferents grups en els processos de presa de decisió, i un incentiu per a teixir aliances transversals.

També convé destacar que davant els pronòstics més derrotistes, l'electorat europeu s'ha mobilitzat, revertint una tendència a la baixa en la participació que arrossegava des de les primeres eleccions el 1979, un dels aspectes que destaca l'editorial que [The New York Times](#) dedica a les eleccions europees. Una primera valoració sobre l'augment de la participació, excepte en el cas notable de Portugal, sembla indicar que podria venir donada pel fet que la política europea és cada vegada més present en l'agenda pública dels estats; que bona part de l'electorat creu que Europa ha de ser un actor polític global i reforçat, amb capacitat d'incidir en un tema tan rellevant a nivell internacional com la lluita contra el canvi climàtic, i en aquest sentit cal valorar molt positivament com ho fa [Kalina Oroschakoff](#) que l'ascens dels Verds hagi col·locat aquesta lluita al capdamunt de l'agenda política que haurà de tractar el nou Parlament.; i l'efecte de suport o rebuig al possible ascens del nacional-populisme i l'extrema-dreta que indicaven tots els sondatges

preelectorals.

Després de les dificultats derivades del Brexit, les opcions euroescèptiques s'han esforçat a incrementar la seva influència al Parlament Europeu per "*minimitzar Europa des de dins*". Les opcions populistes han explotat els temors dels ciutadans europeus (migracions, refugiats, austeritat, amenaça terrorista...) i les han convertit en un element central de la seva narrativa per avançar la seva agenda regressiva envers el procés d'integració federal.

Tot i el seu ascens, l'extrema-dreta i els partits populistes no assoleixen el llindar de la minoria de bloqueig. És cert que puguen molt, però no tant com per tenir poder de veto o bloquejar el Parlament Europeu. I aquest és un motiu de satisfacció tal com apunta Natalie Nougayrède. Amb tot, com bé ho recorda Ivan Krastev, cal mantenir-se vigilant atès que molts dels temes estrella d'aquests moviments estan adquirint carta de naturalesa en nombrosos partits conservadors tradicionals.

En conclusió, els resultats electorals del 26-M mostren que més valdria no donar per desactivada la crisi europea. A part del creixement del suport a les opcions euroescèptiques, la diversificació del vot és indicativa de la voluntat de canvi dels ciutadans de la UE que volen més democràcia i més intensitat política perquè això també significaria d'acord amb Caroline de Gruyter un augment de la legitimitat i de l'acceptació de les mesures preses des de Brussel·les. L'actual pacte europeu comença a mostrar senyals d'esgotament i, com bé ho ressenya Maïa de la Baume, fariem bé d'aprofitar el renovat impuls proeuropeu per repensar-ne les estructures de governança.

Diari de les IDEES

Política internacional i globalització

Yuen Yuen Ang Demystifying Belt and Road

La Belt and Road Initiative (BRI) és la designació que rep la darrera iniciativa de la República Popular de Xina en matèria de política i comerç exteriors, que té per objectiu expandir la inversió i els vincles comercials de Beijing amb la resta del món. Aquesta iniciativa, anomenada pel president Xi Jinping "el projecte del segle", ha estat criticada per múltiples actors internacionals, que acusen la Xina d'haver desplegat una diplomàcia basada en el parany del deute. Això no obstant, l'autor assenyala que la BRI respon a una manera típica de fer política pública a la Xina, que consisteix a establir grans objectius i visions de conjunt que permeten, després, que determinades inversions i projectes privats puguin ubicar-se sota el paraigües de la BRI i extreure'n beneficis. Aquesta vaguetat en la definició de la iniciativa genera malentesos i suspicàcies en l'àmbit internacional, a la vegada que suscita severes crítiques. El govern xinès està tractant de renovar la imatge d'aquest projecte, per a la qual cosa es requereix una definició clara dels seus objectius,

prioritats i àmbits d'actuació, així com l'establiment d'estàndards de qualitat, transparència i rendició de comptes pels projectes que en poden formar part.

Andy Beckett A zombie party: the deepening crisis of conservatism

A parer de l'autor, el conservadorisme està immers en una crisi d'idees, efectivitat electoral i rellevància social des que els governs de Reagan i Thatcher tocaren a la seva fi. Tot i que les forces polítiques conservadores segueixen guanyant eleccions arreu del món, sembla que la seva essència pro-capitalista, anti-estatalista, encarnada pels partits de dretes tradicionals, està en procés d'extinció. Els nous populismes de dretes semblen ser més aviat símptomes de la descomposició del conservadorisme que no pas de la seva renovació. El divorci generat entre les forces conservadores i el capital arran del Brexit és un símptoma més de la pèrdua d'un dels trets inherents del conservadorisme: la seva aliança amb el capitalisme. Tot i així, els partits polítics d'aquesta ideologia, que l'autor qualifica de "zombies", encara reben un suport notable a les urnes, la qual cosa també comporta de retic que el moviment no posi en marxa estratègies de renovació. El seu background intel·lectual segueix apostant avui per les mateixes velles solucions per resoldre nous problemes: menys impostos, desregulació, i disminució del govern i del sector públic. Però aquesta ideologia ja ha arribat al seu moment crític: reptes com el canvi climàtic, el col·lapse de la confiança en el capitalisme o l'augment de la desigualtat requeriran que els partits conservadors es renovin si no volen continuar essent "zombies" polítics.

Stephen M. Walt Be Afraid of the World, Be Very Afraid

En aquest article es presenten els cinc problemes que segons l'autor amenacen al món i que podrien derivar en grans tragèdies. El canvi climàtic és un dels grans riscos per a la supervivència del planeta tot i les tesi negacionistes dels seus detractors com ara Donald Trump. El segon problema és el fracàs de la solució dels dos estats per resoldre el conflicte entre Israel i Palestina (una solució parcial, però millor que les altres alternatives possibles). El tercer gran problema es podria derivar de la fi de la UE. Per a l'autor, la UE viu uns moments molt delicats degut a l'augment de les forces populistes i la manca de voluntat per crear una unió més forta que podrien derivar en el seu col·lapse. El quart problema és una possible crisi nuclear amb Iran, especialment amb un possible escenari d'una guerra preventiva dels Estats Units. Finalment, l'abandonament de les aliances nord-americanes a l'Àsia per culpa de la mala gestió diplomàtica de Trump al continent, que podria inclinar la balança a favor de la Xina.

Joshua Keating Why Would Any Country Trust America Again

S'ha perdut la confiança envers el govern d'Estats Units? Aquesta és la pregunta que planteja Keating a partir de la seva anàlisi de la política exterior de l'Administració Trump que ha suposat un gir radical en nombrosos afers internacionals, com ara el conflicte entre

Israel i Palestina, Cuba, la Unió Europea, la OTAN i, especialment, Iran. Argumenta que la política internacional americana cada vegada depèn més del partit que governa i que es van abandonant progressivament els acords entre Demòcrates i Republicans. Aquest fet genera desconfiança en els altres actors internacionals, que temen que els acords es trenquin tan bon punt hi hagi un canvi de color a la Casa Blanca en un moment on la ciutadania està cada cop més dividida en els assumptes internacionals, específicament amb l'Iran i l'Aràbia Saudita. Finalment, Keating assenyala que una major dependència de la política exterior dels partits polítics suposa un incentiu per als poders estrangers d'interferir en les eleccions americanes, ja que això asseguraria una política exterior concreta en comptes de la tradicional acció conjunta entre Republicans i Demòcrates.

Brett McGurk Hard truths in Syria

En aquest article Brett McGurk reflexiona sobre el paper dels EUA en la guerra de Síria i la geopolítica a l'Orient mitjà. Es manifesta en contra de la retirada parcial de soldats nord-americans a Síria, que considera crucials per a complir els dos grans objectius estratègics nord-americans: impedir el retorn de l'Estat Islàmic i impedir l'enfortiment de l'Iran a la regió. Els actors que van planificar l'acció a Síria no tenien pensada una retirada a curt termini, tot i que les negociacions amb Rússia van comportar, a petició d'Israel, l'acord de mantenir els iranians lluny dels Alts del Golan. Tot i així, considera que es mantindrà la tensió entre Turquia i els kurds al nord de Síria, especialment amb la poca col·laboració turca contra ISIS i les repetides agressions contra civils i les forces kurdes. Finalment, argumenta que les tropes americanes a Síria són importants també per evitar el reforçament de les relacions diplomàtiques de països àrabs amb Al-Assad i per evitar sofriment innecessari a la població síria.

Gary Younge Shocked by the rise of the right? Then you weren't paying attention

L'autor denuncia la hipocresia d'aquells que se sorprenen de l'ascens de la dreta al món, com Nigel Farage, Trump o Narendra Modi i argumenta que les societats són tan racistes, xenòfobes i discriminatòries com suggereixen les urnes. En el cas del Regne Unit, diu que fer marxa enrere per tornar a un moment anterior al "leave" no significaria cap canvi, ja que significaria tornar a una societat que ja era racista. Per Younge, la solució passa per crear una agenda anti-racista en comptes de lamentar-se a cada convocatòria electoral dels resultats obtinguts per les opcions polítiques racistes.

Anne-Cécile Robert France-Afrique, diplomatie funambule

L'article analitza el present i el futur de les relacions entre França i Àfrica des de la doble vessant d'antiga metròpoli i d'actor important de la UE. L'autor assenyala que des de fa dècades aquestes relacions oscil·len entre les polèmiques (com per exemple el paper de França en el genocidi ruandès) i les demostracions d'amistat ostentatòries durant les

cimeres de caps de govern, a la vegada que la recomposició de l'ordre internacional amb l'emergència de nous actors fa augmentar la incertesa d'aquestes relacions. La situació es veu agreujada pel curt-terminisme que presideix les actuacions de França en matèria de política exterior. Així, l'obsessió per lluitar contra la immigració clandestina comporta una política restrictiva d'atorgament de visats que dissuadeix els joves africans –que seran els futurs actors polítics, socials i econòmics del continent– d'anar a estudiar a França. París tampoc no sembla haver vist la relació entre la política econòmica neoliberal de la UE i la pauperització de les zones rurals africanes que aboca milers de joves a abandonar el seu país i intentar arribar il·legalment a Europa arriscant la seva vida, retroalimentant així el debat sobre la immigració i la seguretat.

Samuel Earle Arundhati Roy on India's Elections: A mockery of what democracy is supposed to be

Entrevista a l'escriptora, assagista i actriu Arundhati Roy sobre les recents eleccions celebrades a l'Índia. Totalment contrària a Narendra Modi, Roy exposa les seves principals preocupacions sobre el futur del país. En primer lloc analitza el discurs de victòria de Modi, on va proclamar la mort del secularisme i assenyala que durant la campanya ningú no va gosar defensar els drets dels musulmans. En segon lloc, posa la mirada en la política econòmica del primer ministre, que manté milions de persones en la pobresa i apunta el sistema de castes, tot i proclamant que no hi ha problemes de desigualtat i que les castes han desaparegut. Altres temes que comenta inclouen la desfeta de tots els partits d'oposició, el control del partit al poder sobre les xarxes socials i la utilització de fake news, el gran poder social dels militants del partit i el discurs supremacista hinduista, nacionalista i populista.

Laura Gamboa Gutiérrez Why Venezuela's Regime Hasn't Collapsed

Arran del fracàs del cop d'estat de Guaidó del passat 30 d'abril, l'autora analitza què es pot fer per treure Nicolás Maduro del poder. La seva primera recomanació és aconseguir trencar l'aliança cívica-militar que sustenta el poder de Maduro, l'aplicació de sancions a personalitats específiques del govern i de la cúpula militar, manifestacions pacífiques i mesures d'amnistia. Aquesta estratègia no ha funcionat bàsicament per la falta de confiança en Guaidó. Res no assegura als militars que no acabaran empresonats, ja que les ofertes d'amnistia proposades per Guaidó ha estat fortament qüestionades des de les seves pròpies files, i els militars prefereixen les sancions econòmiques a la presó. En segon lloc, considera que és vital aconseguir una mediació internacional a fi d'evitar una reedició del cop d'estat de Carmona l'any 2002, quan es va suspendre el Parlament i altres institucions democràtiques. Aquesta proposició, però topa amb que molts dels potencials candidats a assumir aquesta mediació ja s'han posicionat per un dels dos rivals.

Jamal Green L'Amérique de Trump lorgne les années 1930 (et ça fait froid dans le dos)

L'article analitza la figura de Leonard Leo, vicepresident executiu de la Federalist society (organització conservadora i llibertària que preconitza una interpretació estrictament textual de la Constitució americana) i persona de confiança de Donald Trump. El seu objectiu és que el Tribunal Suprem americà decreti un retorn al govern constitucional limitat anterior al New Deal quan existia una segregació etnocràtica mitjançant proves d'alfabetització discriminatòries i certificats de bona moralitat, les dones eres ciutadanes de segona categoria sense igualtat de drets i les capes més pobres de la població estaven sotmeses a l'arbitrari policial i judicial ja que no podien assumir les despeses d'advocat.

Anshel Pfeffer Israel's Unprecedented Political Crisis

L'avançament de les eleccions legislatives per part del primer ministre israelià Netanyahu a l'abril d'aquest any per tal de fer front als múltiples casos de corrupció que afecten al seu govern, no ha estat una jugada mestra. Els resultats electorals i la negativa del seu antic aliat Avigdor Lieberman per constituir una coalició, han dificultat la formació de govern, la qual cosa ha comportat una nova convocatòria per al mes de setembre. Aquest nou escenari deixa les portes obertes a un canvi substancial en el mapa polític d'Israel.

John M. Beck Turkey's Global Soft-Power Push is Built on Mosques

El govern turc d'Erdogan està finançant la construcció de milers de mesquites arreu del món. La construcció de mesquites, però, és només un element més de la política del desplegament del soft power de l'Estat turc pertot el planeta, que també inclou el suport a l'educació religiosa, la restauració d'edificis de l'era otomana o diversos programes assistencials i de cooperació. L'autor apunta que les mesquites a Turquia són controlades per una agència estatal, el pressupost de la qual ha estat inflat fins a nivells estratosfèrics durant el primer mandat d'Erdogan, superant fins i tot el de diversos ministeris o de la mateixa agència nacional d'intel·ligència. Paral·lelament, alguns països temen que les mesquites i els imams gestionats per aquesta agència funcionin també com a serveis d'espionatge.

Charles Edel i Hal Brands The Real Origins of the US-China Cold War

L'article analitza alguns aspectes del conflicte a escala global entre la Xina i els Estats Units, tot establint paral·lelismes amb la lluita que enfrontà els EUA amb la Unió Soviètica durant la Guerra Freda. L'autor fa una anàlisi de les causes i de les responsabilitats del conflicte actual, tot repassant diversos escenaris explicatius: 1) al seu parer, les ambicions

político-econòmiques de la Xina són les principals causants del conflicte; 2) l'ambició personal del president Xi Jinping és el principal motiu de l'agresiva política d'expansió actual de la Xina; 3) la política exterior nord-americana i la seva presència al Pacífic ha estat interpretada com una amenaça cap a la Xina, que ha respost al seu torn amb accions igualment expansives a nivell internacional; i 4) la rivalitat entre els dos països ha estat el desenllaç inevitable de les tensions inherents entre dues grans potències en un sistema internacional summament competitiu. En darrer terme, cada explicació aporta algunes veritats parcials sobre un conflicte que és geopolític, però també ideològic i que no només tracta del poder sinó també dels valors.

Catalunya, Espanya i Europa

José Luis Martí ¿Les suspendéis vosotros o les suspendemos nosotros?

El professor de Filosofia del Dret de la Universitat Pompeu Fabra, José Luis Martí exposa la complicació jurídica derivada de qui té la potestat per suspendre els diputats presos. El Tribunal Suprem va traslladar la decisió a la Mesa del Congrés, on la presidenta Meritxell Batet, en veure que no es podia dur a terme aplicant el reglament de la cambra, va retornar la decisió al TS, perquè apliqui l'article 384 bis de la Llei d'Enjudiciament Criminal. L'autor apunta que es tracta d'un cas que crearà jurisprudència.

Josep Ramoneda El desconcert europeu

En aquest article Ramoneda critica la mala gestió de la Unió Europea, destacant de manera especial la pèssima gestió de la migració; la gestió de la crisi econòmica, on es va humiliar les nacions més afectades; i la gestió tecnòcrata de la política que ha quedat atrapada per una elit corporativa. Ateses aquestes circumstàncies, l'autor no se sorprèn dels resultats a l'alça dels partits populistes i de dretes ja que al seu parer són la conseqüència d'un disseny institucional europeu pensat per temps de progrés econòmic i que va deixar de banda les persones i la cultura, la qual cosa no fa més de postergar sine die la creació d'un demos europeu.

Jordi Pérez Colomé Así se reparte el odio cuando hay elecciones en España

L'article analitza els missatges d'odi que es difonen a Twitter durant les diferents jornades electorals. El dia de les eleccions generals, el 28 d'abril, Vox va ser el partit destinatari de més missatges d'odi arran d'una piulada seva contra els partits d'esquerres, l'independentisme, les feministes i els col·lectius LGTBI. També ho va ser el dia de les eleccions municipals, després de publicar una imatge amb la frase "Ya hemos pasao" en contraposició al "No pasarán" utilitzat prèviament pels partits d'esquerra. L'altre gran focus d'odi a Espanya són les comptes independentistes, com per exemple el de Gabriel

Rufián. L'autor no se sorpren d'aquestes dades atès que el gruix dels usuaris que conformen el debat polític a Twitter són seguidors en la seva gran majoria de Podemos, Vox i l'independentisme català, tots tres a gran distància del PSOE, C's o PP.

Enric Juliana Barcelona-Madrid-París

Arran de la reunió entre el president francès Emmanuel Macron i el president del govern espanyol en funcions Pedro Sánchez l'endemà mateix de les eleccions europees, Enric Juliana analitza el nou marc polític espanyol i europeu definit pel fort augment dels partits ecologistes, la victòria de la socialdemocràcia a Espanya i Portugal i el fracàs relatiu dels populistes i de l'extrema dreta a obtenir una minoria de bloqueig al Parlament europeu. En clau interna, considera que s'han d'entendre les paraules del candidat socialdemòcrata a la presidència de la Comissió, Frans Timmermans, en el sentit de que cal construir una majoria a Europa que vagi de Macron fins a Tsipras, com una pista que pot ajudar a entendre la política de pactes a l'hora de formar govern a Espanya i a determinats ajuntaments, com el de Barcelona.

Francesc-Marc Álvaro La base, congelada

A totes les darreres convocatòries electorals l'independentisme oscil·la entre el 40% i el 50%. Segons l'autor, la base és elàstica però no s'amplia, deixant de banda la distribució del vot en el territori, una dada que posa en relleu un altre dels problemes de l'independentisme: li costa molt penetrar i assentar-se en una part del país, tot i que és notable el creixement d'ERC a l'àrea metropolitana de Barcelona, fenomen que indica canvis de fons, no només demogràfics. També assenyala una realitat que comença a no ser anecdòtica: el vot d'ERC i de la CUP a l'àrea metropolitana de Barcelona és de joves fills de pares que votaven socialista, a diferència del que passa en comarques, on els pares convergents han vist com els fills trien la papereta d'ERC i de la CUP. En darrer terme, es tracta d'una base molt important, però que no permet dir ni fer segons quines coses, i ara el repte dels independentistes és saber trobar l'estratègia adequada per superar el 50% afegint a aquesta base sectors que fins ara no han estat tinguts en compte.

Steven Forti i Giacomo Russo Spena La sconfitta di Colau (anche se forse...). In Spagna si chiude il ciclo del cambiamento

L'anàlisi sobre el cicle electoral en el qual ha estat immers l'Estat espanyol aquests darrers dos mesos se centra en la batalla per l'Ajuntament de Barcelona i en el final del cicle del canvi simbolitzat pel declivi de Podemos. Els autors apunten dos elements principals: la qüestió de la independència de Catalunya com el principal factor de la derrota d'Ada Colau, i el creixement exponencial del PSOE de Sánchez, un cop descartat el sorpasso per part de Podemos. Segons Forti, el cicle del canvi a Espanya ha acabat i Podemos, que corre el risc d'implosió, ha de començar a saber què voldrà ser quan sigui gran, començant pel cas de la ciutat de Barcelona, on es podria assajar una fórmula d'acords que garantís una àmplia

majoria progressista. Si no fos així, la formació d'Ada Colau haurà de repensar el seu projecte des de l'oposició i analitzar si el resultat de les eleccions municipals és només una pausa en un llarg viatge o la conclusió final d'un projecte municipal innovador que va ser un model a escala internacional.

Carlos Echevarria El gobierno de las togas

Ara que el judici contra els líders independentistes catalans està arribant a la seva fase final, les conclusions de la fiscalia reafirmant-se en el delictes de rebel·lió (i ara fins i tot de cop d'estat) estan provocant, a parer de l'autor, un gran desassossec entre els coneixedors del Dret, estiguin o no a favor de la petició de la fiscalia. Desassossec per l'evident subordinació de la fiscalia al dictat polític i mediàtic que ha regit aquest procés polític de l'Estat contra els líders catalans. Desassossec per la interpretació que es fa del tercer grau, un intent d'escarment que revela recel i desconfiança cap a les institucions penitenciàries a Catalunya. Desassossec davant les innecessàries declaracions de lleialtat a l'Estat i a la Corona, allà on només hi ha d'haver lleialtat a l'aplicació de la llei. Desassossec perquè, al final, un procés penal sembla ser l'encarregat de tancar un conflicte polític, com si això fos possible. L'autor conclou que el procés penal acabarà i pot ser que acabi amb el procés independentista com a línia política, però és dubtós que pugui tancar el conflicte social, millorar la convivència o encobrir el fet que fins ara encara ningú no hagi assumit, ni en un bàndol ni en l'altre, les seves responsabilitats polítiques.

Jon Henley A fractured European Parliament may be just what the EU need

D'acord amb l'anàlisi de resultats feta per l'autor, la combinació de les forces populistes d'extrema dreta, de l'esquerra radical i dels partits nacionalistes sumen més d'un terç dels escons al nou Parlament europeu, tot i que els partits de centre dreta i de centre esquerra continuen gaudint d'una majoria còmode. Henley argumenta que aquesta composició no només és bona per als populistes de dreta, sinó que un parlament fragmentat, encara que li sigui més difícil legislar, pot ésser el catalitzador per un procés legislatiu amb una oposició real, un major debat i una millor participació en els processos de presa de decisió.

Maïa de la Baume i David M. Herszenhorn After election, EU turns to fight over top jobs

Després d'unes eleccions on no s'ha pogut reeditar la tradicional majoria dels socialdemòcrates i del Partit Popular Europeu, el sistema de Spitzenkandidaten ha quedat qüestionat des de diferents bandes, especialment pel president francès Emmanuel Macron i els socialistes, que es van reunir poc després de conèixer-se els resultats de les eleccions per buscar una alternativa a Manfred Weber, el candidat del PPE. Tot i que el PPE argumenta que té la legitimitat i un mandat dels europeus, serà el Consell Europeu qui decideixi quin candidat serà el guanyador i allà hi tenen majoria els representants de

l'ALDE i dels socialdemòcrates, que sumen 15 membres mentre que el PPE només en suma 9, incloent-hi Viktor Orbán que ja ha anunciat que no votarà per Weber. Altres candidats per ocupar la presidència del Consell Europeu són Margarethe Vestager (ALDE), el socialista Frans Timmermans o el conservador i negociador del Brexit Michel Barnier.

Natalie Nougayrède The far right didn't sweep the EU elections, Europe's centre is holding

Les recents eleccions al Parlament Europeu han demostrat que les enquestes que auguraven un resultat espectacular de les forces populistes i d'extrema dreta estaven errades. Malgrat un increment important de vots i d'escons, el resultat no ha estat, doncs, tan satisfactori com es pensaven. El panorama resultant és el d'un nou pluralisme a la política europea, amb una notable pujada dels verds i dels liberals. L'autora valora positivament aquest nou escenari plural, el qual, lluny de posar en perill el projecte europeu, el reforça, tot i que la formació de coalicions i l'arribada a acords sigui d'ara endavant una tasca més complicada.

Richard Ogier The German Greens will shape the future of Europe

Els Verds alemanys han obtingut un resultat històric a les darreres eleccions europees, situant-se segons per darrere de la CDU de la cancellera Merkel i superant l'SPD, rebent d'antics votants de cadascun d'aquests partits més d'un milió de vots. L'autor explica el triomf relatiu dels Verds alemanys en comparació amb els seus homòlegs a altres països europeus -que també experimenten un increment, però no tan pronunciat- pel desenvolupament d'una estratègia política més pragmàtica que permeti avançar en l'abordament de solucions concretes contra el canvi climàtic. Aquest gir cap al pragmatisme consistiria en no adoptar una visió ideològica sobre els reptes mediambientals, atès que això no dóna rèdits electorals, sinó en deixar la porta oberta a treballar amb una pluralitat d'actors, incloent-hi la cooperació amb les forces de mercat i els governs.

The New York Times Editorial Board Reasons for Hope and Concern in Europe's elections

L'editorial del New York Times sobre els resultats de les eleccions al Parlament europeu destaca que els partits populistes i d'extrema dreta ha tret pitjors resultats del que s'esperava, encara que els dos partits que tradicionalment han liderat la política europea hagin patit un fort retrocés. També celebra que la participació hagi estat la més alta dels últims 25 anys, superant la barrera del 50%, fet que posa de manifest que la ciutadania encara s'interessa per Europa. D'altra banda, també assenyala l'alta polarització de la campanya i algunes dinàmiques del vot, com per exemple el fet que als països on governen forces populistes els seus resultats hagin estat molt favorables (com en el cas d'Itàlia i

Hongria) o que al Regne Unit, on ha guanyat clarament el Brexit Party de Nigel Farage, les forces contràries al Brexit sumen més. L'editorial conclou que Europa encara és viva encara que la democràcia al món està amenaçada, la qual cosa dibuixa un escenari ambivalent de possibles lectures optimistes i pessimistes.

Joshua Townsley ¿Por qué la derecha populista ha superado a la izquierda populista radical en Europa?

La volatilitat electoral característica de la política europea del segle XXI ha fet que esdeveniments com la recent recessió econòmica o la crisi dels refugiats es converteixin en camps de cultiu de vots pels partits populistes tant de dretes com d'esquerres. Això no obstant, els resultats de la dreta populista en diferents eleccions nacionals a països europeus han estat millors que els de partits de l'esquerra radical. L'autor ho explica pel fet que la dreta populista ha definit el seu missatge electoral de manera més clara i simple, enfocant el seu discurs a treure rèdit a la por de l'electorat a la immigració i del descontentament general respecte de la UE. L'esquerra radical, en canvi, ha fracassat a l'hora de construir un relat accessible sobre la seva visió de l'economia que pogués competir amb els eslògans senzills i efectius de la dreta radical.

Ivan Krastev The far Right is Here to Stay

L'extrema dreta no ha obtingut a les darreres eleccions europees tan bons resultats com les enquestes pre-electorals indicaven, però l'autor considera que s'està convertint en un element característic de la política europea que ha vingut per a quedar-se. Tot i que la formació d'un bloc cohesionat dels partits d'extrema dreta a l'Eurocambra sembla a hores d'ara una tasca difícil, ja que tenen posicionaments molt diferents sobre diversos temes, no s'ha de menysprear la seva capacitat per bloquejar l'activitat comunitària si aconsegueixen arribar a acords puntuals amb altres partits conservadors. Els altres vencedors dels comicis europeus han estat els Verds, els quals, amb una influència política reforçada, tractaran d'impulsar reformes en una UE amb la qual també es mantenen crítics. Conclou apuntant que aquestes eleccions europees han aconseguit contenir l'expansió de l'euroescepticisme, però que la UE s'enfronta a un altre problema que no s'acaba de dissipar: l'euroessimisme.

José Luis Marín Europa rompe con el bipartidismo... ¿Para continuar con el bipartidismo?

L'article consisteix en una anàlisi detallada dels resultats de les eleccions al Parlament Europeu, entenent la nova composició de l'Eurocambra com una treva per al bloc europeista, que no tindrà problemes de governabilitat degut al fet que les forces antieuropees no han aconseguit el nombre d'escons necessaris per conformar una minoria de bloqueig. L'autor, tot i apuntar que la tecnocràcia i la burocràcia seguiran governant el Parlament, la Comissió, el BCE i altres organismes de poder comunitari, considera com a

positiu el fet que s'hagi trencat la majoria del PPE i dels socialdemòcrates, ja que a partir d'ara necessitaran el suport dels guanyadors relatius dels comicis, Verds i Liberals, que seran decisius per conformar majories al Parlament.

Caroline de Gruyter Europeans used to ignore their parliament. Not any longer

L'autora analitza des d'un punt de vista personal de com ha evolucionat la UE al llarg de les tres últimes dècades. Descriu com en el seu entorn, la política europea passava desapercibuda, de la mateixa manera que passaven desapercibuts els eurodiputats o els afers europeus fins al Tractat de Lisboa de l'any 2009. Actualment, però, això ha canviat i les noves generacions demostren una gran preocupació i un major activisme en temes com per exemple la lluita pel clima, la qual cosa ha quedat reflectida a les urnes amb el fort ascens dels Verds. L'autora considera que si finalment els ciutadans s'aproximen a la política europea disposats a participar-hi, i això inclou fins i tot els partits euroescèptics que abans només estaven interessats en sortir de la UE i no en reformar-la, això seria un fet molt positiu per a la democràcia ja que significaria un augment de la legitimitat i de l'acceptació de les mesures preses des de Brussel·les.

Maciej Kisilovski i Anna Wojciuk Europe's populists can't be defeated - but they can be contained

En aquest article els autors proposen utilitzar tàctiques similars a les que van permetre contenir el creixement del comunisme després de la II Guerra Mundial a fi i efecte de combatre el creixement del populisme. Aquestes tàctiques parteixen de la base de no entrar en lluites que no es poden guanyar. Un exemple positiu és l'aplicació de l'article 7 dels Tractats a Polònia i Hongria, que a banda de bloquejar els seus vots posen els líders polonesos i hongaresos en una posició pública difícil de sostenir. L'estratègia principal però, consisteix en romandre sempre alertes allà on governen les forces democràtiques europeistes i exercir una bona governança, mentre s'espera el col·lapse dels populismes degut a les seves contradiccions internes.

Yanis Varoufakis Today DiEM25 has every reason to celebrate. Tomorrow we get down to work

Yanis Varoufakis analitza els resultats de les eleccions europees des d'una perspectiva ideològica i programàtica més enllà dels resultats obtinguts per la seva plataforma diEM25. Afirmar que en una primera fase del projecte, la seva tasca no era obtenir un gran increment d'escons al Parlament europeu ni demostrar que una altra Europa era possible, sinó demostrar que aquesta altra Europa ja existeix i està formada al voltant d'un moviment paneuropeu dedicat a una única agenda política progressista per a tots els europeus. Considera que han mostrat als europeus com es pot articular una agenda comuna per part dels diferents actors polítics que s'uneixen pertot Europa, com pot sorgir una llista comuna

de candidats en suport a aquesta agenda comuna, i com es poden fer campanyes a través d'Europa, junts, sota la bandera d'aquesta agenda comuna.

Jacopo Barigazzi Brussels tries new Balkans push

La Comissió Europea torna a subratllar la importància d'iniciar negociacions per a l'adhesió d'Albània i Macedònia del Nord a la UE. L'interès de l'executiu europeu per a la integració d'aquests països rau en la voluntat d'expandir la influència de la UE al sud-est europeu, en un moment de gran competitivitat entre potències mundials a la regió. No obstant això, estats membres com França i els Països Baixos són reticents a donar llum verda a l'inici de les negociacions, fins que la UE no hagi emprès les reformes per a governar-se a sí mateixa de manera més eficient. Si finalment l'inici de les converses obté el vistiplau de la totalitat dels estats membres a la propera reunió en la que es debatrà el tema, prevista per aquest mes de juny, el procés començaria només amb Macedònia del Nord atesa la gran inestabilitat política que viu darrerament Albània.

Adrian Nikolov EU "Mobility Package" as Point of Clash Between Eastern and Western Europe

El nou paquet legislatiu de mobilitat que s'està debatent al Parlament europeu ha esdevingut l'enèsima política que ha generat divisió entre un bloc d'Estats membres de l'Est de la UE i el bloc occidental. Països com Bulgària, Romania i Polònia han estat els que més s'han oposat a aquesta nova proposta legislativa, que introdueix mesures per a regular els serveis de cabotatge -aquells serveis de transport d'una empresa oferts en un país diferent al del domicili social-. Els països orientals consideren que la nova normativa afectaria d'una manera desproporcionada les empreses orientals del sector del transport de mercaderies, donat que la major part del volum dels intercanvis té com a lloc de destinació algun punt geogràfic de l'Europa occidental. L'enfocament dels qui donen suport al nou paquet, en canvi, se centra en una retòrica orientada a la millora de les condicions de treball dels conductors dels països de l'Est. L'autor argumenta que la divisió generada porta els països de l'Est a qüestionar-se el motiu pel qual s'uniren a la UE i dona peu a populismes obertament anti europeus.

Democràcia, diversitat i cultura

Michael J. Sandel Hay una conexión muy estrecha entre la fe absoluta en los mercados y la reacción populista

Entrevista al filòsof nord-americà Michael Sandel que assenyala que allà on hi ha un més gran equilibri en els mercats i on menys s'han deteriorat els vincles socials, més ha trigat a irrompre l'onada populista, com és el cas d'Espanya. L'acadèmic està en contra de les societats on tot està a la venda, com subratlla en el seu llibre Lo que el dinero no puede comprar: los límites morales del mercado (Debate, 2013). Segons el seu parer, aquesta

lògica de mercantilització neix de les polítiques neoliberals que han aplicat governs tant de dreta com d'esquerra, i per trencar-la proposa imaginar una nova política del bé comú, un nou projecte acompanyat d'un discurs públic profund.

Lea Ypi The centre is dead. When will the left wake up?

El secret dels avenços dels nous partits populistes i d'extrema dreta radica en que practiquen allò que la vella esquerra predicava. Estan conformant una nova aliança internacional amb un missatge compartit, una visió compartida dels canvis socials, adversaris compartits i ara una plataforma política compartida. Tot això mentre al mateix temps cultiven les arrels locals i utilitzen un llenguatge que tothom entén. En lloc de classes parlen de nacions, en lloc de política parlen de cultura, i en lloc de capitalistes parlen d'immigrants. En canvi, en cap moment durant la campanya electoral de les eleccions al Parlament europeu, hi va haver un esforç concertat dels grans partits socialdemòcrates per formar una plataforma comuna, reflexionar de manera crítica sobre Europa com a projecte comú, i implicar els activistes en les deliberacions sobre el seu futur. L'autora considera que, des de l'esquerra, només la visió d'una federació socialista europea oferirà una alternativa radicalment nova a l'estatus quo actual.

Ben Hayes et al. What kind of security policy better deserves democracy?

Un panel d'experts convocat per Open Democracy analitza les estratègies que convindria posar en marxa per garantir la salut democràtica de les nostres societats i revitalitzar-la en uns temps tan volàtils, i planteja qüestions fonamentals com ara si ens serveixen els plantejaments actuals de lluita contra el terrorisme, quin tipus de política de seguretat necessitem per fer que les nostres democràcies s'adaptin als nous temps, quin és el propòsit de la política de seguretat europea -és a dir, si es tracta realment d'intentar de mantenir una forma de vida, una democràcia oberta, tolerant i plural.

Claudia Torrisi The war on Europe's women and LGBTQI people has only just begun

Tot i que l'extrema dreta i els populistes no han aconseguit els resultats que esperaven per tal de poder tenir una minoria de bloqueig al Parlament europeu, això no significa que hagin disminuït les amenaces als drets de les persones LGBTIQ, perquè els resultats mostren com el discurs i les idees de la dreta radical populista s'han normalitzat a pràcticament tots els països de la UE i han estat en part assumits per determinats partits conservadors del mainstream. Basant-se en el cas d'Itàlia (on el resultat conjunt de la Lega de Salvini i de Fratelli d'Italia ultrapassa el 40%) l'autora descriu la guerra que s'està duent a terme contra les dones, les persones LGBTIQ i els immigrants, amb el temor de que segurament la situació anirà empitjorant al llarg dels propers anys.

Amy Mackinnon Voici ce qui arrive concrètement lorsqu'un pays interdit l'avortement

Amb motiu de l'adopció de lleis anti-avortament molt severes a diferents estats americans, l'autora analitza les repercussions socials i personals d'aquest tipus de legislació a partir de l'exemple de la Romania de Ceaușescu, amb els seus orfenats sòrdids i superpoblats on hi malviuen gairebé 200.000 nens al final del règim, i els milers de dones mortes degut a avortaments clandestins (unes 10.000 entre 1966 i 1989), sobretot entre les capes més desfavorides de la societat que no tenien prou recursos per subornar els metges. Atès que les lleis recentment aprovades, especialment la d'Alabama, són encara més restrictives que la legislació romanesa sota Ceaușescu, les activistes americanes temen unes conseqüències encara pitjors.

Liz Ford Not one single country set to achieve gender equality by 2030

L'article dona notícia dels resultats del primer índex que permet mesurar el progrés de la situació de les dones d'acord amb un conjunt d'objectius acordats internacionalment. Segons aquest índex, cap país del món no podrà aconseguir els objectius marcats en matèria d'igualtat de gènere abans del 2030, ni tan sols els països nòrdics, que actualment són els més avançats. L'índex mesura el progrés en igualtat de gènere en 129 països, notant-los de zero a 100 (una nota de 100 significaria que s'ha aconseguit la igualtat total) en funció de 51 ítems que integren 14 objectius principals que fan referència a qüestions que afecten especialment les dones i les nenes, com per exemple l'accés a la banca online o a l'aigua potable.

Félix Tréguer La 'ville sûre' ou la gouvernance par les algorithmes

L'ús d'eines policials basades en el big data i la intel·ligència artificial és cada vegada més freqüent a les ciutats franceses. Per mitjà d'experiències dutes a terme per grups privats que intenten posar-se al mateix nivell que les empreses americanes i xineses més avançades, la "ciutat intel·ligent" revela la seva autèntica naturalesa, la d'una ciutat sota vigilància i sotmesa a un procés de privatització sense precedents de les polítiques de seguretat. En efecte, el know-how està totalment en mans privades i els paràmetres que serveixen per a elaborar els algorismes estan subjectes al secret professional. Des del punt de vista jurídic, no existeix actualment cap anàlisi seriosa sobre la conformitat d'aquests dispositius amb el respecte de la vida privada o la llibertat d'expressió. Els efectes polítics tampoc no poden ser menystinguts ja que s'estan detectant comportaments com ara la sobreactuació policial en determinats barris, l'agreujament de les discriminacions cap a determinades categories de persones, la repressió de moviments socials, etc.

Roman Huba Why Ukraine's new language law will have long-term consequences

L'autor considera que la nova llei lingüística d'Ucraïna, aprovada al final del mandat de l'expresident Poroshenko, és un altre intent de dividir els ciutadans ucraïnesos. A Ucraïna, el "problema de la llengua" encara suscita debats molt vius i emotius a la vegada que constitueix una arma política de primer ordre. Segons la nova llei, l'única llengua oficial a Ucraïna és l'ucraïnès, que s'ha d'utilitzar en tots els àmbits oficials estatals, regionals i municipals. Aquesta llei, però, no només no resol la qüestió de com han de coexistir el rus i l'ucraïnès com a llengües d'ús habitual entre la població sinó que planteja el problema a un nou nivell en tant que qualsevol crítica a la llei és entesa com un atac a la naturalesa mateixa de la nació ucraïnesa. En darrer terme, aquesta llei servirà d'arma als diferents partits que han de concórrer a les properes eleccions legislatives.

Economia, benestar i igualtat

Philipp Frey A shorter working week isn't a luxury - it's an ecological necessity

L'autor considera que reduir la jornada laboral no ha de ser vist només com un privilegi per als treballadors, sinó també com una necessitat ecològica per tal de garantir la supervivència de toth. Philipp Frey, basant-se en el seu últim article acadèmic, diu que per complir amb el que anomena "pressupost d'emissions" al Regne Unit, la jornada laboral hauria de ser de 9 hores. Davant d'aquesta constatació, la seva proposta consisteix en reduir la jornada laboral a quatre dies per setmana tot combinant aquesta reducció amb la fi del creixement econòmic il·limitat i l'ús d'energies netes i renovables.

Carlos Ochando Claramunt ¿Sigue siendo el Estado del bienestar un instrumento para un crecimiento económica más inclusivo?

Contràriament al que avança l'argumentari neoliberal, Carlos Ochando afirma que les polítiques de l'Estat del benestar promouen un major creixement econòmic, inflació, productivitat i competitivitat. Considera que això es deu en part al fet que l'Estat del benestar impedeix que es donin alts nivells de desigualtat que es tradueixen posteriorment en inestabilitat política i problemes fiscals. Ahora, les polítiques de benestar van dirigides a unes classes socials que tendeixen a consumir, creant forces anticíclics en èpoques de crisi econòmica. Finalment, l'Estat del benestar també és un gran generador de llocs de treball en sectors del desenvolupament humà com l'educació o la salut, els quals són especialment important en un país que envellaix com Espanya.

David Epstein The Peculiar Blindness of Experts

Al 1969 Paul R. Ehrlich, un biòleg de Stanford, assegurava que havíem arribat a un punt demogràfic de no retorn, que l'espècie humana estava condemnada a la fam i a la dràstica reducció de la població. Les seves prediccions no es van complir, el progrés tecnològic va permetre el desenvolupament de l'espècie, tot i que també va encertar en altres qüestions que ens afecten avui en dia. Anys més tard, Philip E. Tetlock va analitzar les prediccions de 284 experts sobre les relacions EUA-URSS i va comprovar que fallaven estrepitosament. Al llarg dels anys ha anat desenvolupant un mètode de predicció molt més eficaç: prescindir de les gran autoritats d'una disciplina determinada per incloure voluntaris i experts multidisciplinaris, amb coneixements amplis i capacitat de reajustar les seves pròpies creences. El resultat han donat prediccions molt superiors a les dels economistes i altres grups d'experts unidisciplinaris, que en saben molt d'una qüestió però són incapaçs de reajustar les seves expectatives un cop han fracassat.

The Economist How central banks should prepare for the next recession

L'article defensa la tesi que els bancs centrals haurien de modificar els seus objectius i incorporar noves eines per a la seva consecució, per tal de poder fer front a la propera recessió econòmica. No obstant, els governadors dels bancs centrals es mostren reticents a dur a terme aquestes modificacions per tal de preservar la independència de les seves institucions, en un context de creixent politització de l'economia. En un període en què els tipus d'interès baixos han vingut per a quedar-se, la Reserva Federal nord-americana és el mirall on altres bancs centrals de tot el món es miren per saber quines mesures emprendre. L'article argumenta a favor de canviar els objectius d'inflació per objectius de PIB nominal, la qual cosa permetria impulsar l'economia en períodes de desacceleració. Així mateix, considera que és necessària una revisió profunda de les principals eines de política monetària, com l'expansió quantitativa, la forward guidance o els tipus d'interès negatius.

Joseph Stiglitz Neoliberalism must be pronounced dead and buried. What's next?

L'economista Joseph Stiglitz sentència la mort definitiva de l'experiment neoliberal, en primer lloc perquè no ha ofert més creixement que els estats del benestar de la postguerra mundial i, segon, perquè aquest creixement ha anat a parar en gran mesura als més rics. Es planteja les alternatives que existeixen actualment. La primera, el nacionalisme d'extrema dreta, com el de Trump, no trenca amb les polítiques neoliberals de desregulació i eliminació de polítiques socials. La segona, el reformisme de centre-esquerra, tampoc no trenca amb el neoliberalisme, sinó que només li posa un rostre humà sense fer front als seus problemes estructurals. L'única solució que Stiglitz valora positivament és la de l'esquerra progressista, un capitalisme progressista que promogui la cooperació social que ofereixen els mercats, però amb un control democràtic per evitar l'explotació i

l'enriquiment. Acaba cridant a desfer la unió entre la riquesa i el poder polític per poder lluitar per un programa polític que assegurí una vida digna a les persones.

John Cassidy A New European Parliament Won't Solve the Continent's Economic Problems

Tot i que la irrupció de l'extrema dreta i dels partits populistes al Parlament Europeu ha estat menys important del que tothom preveia, l'autor considera que en termes de política econòmica això no és un factor gaire rellevant atès el poc poder que té aquesta institució sobre l'economia, i el poc que té l'haurà d'exercir amb un ple molt fraccionat entre dotze grups polítics diferents. Argumenta que el canvi polític vindrà més aviat de les capitals dels estats, del Consell i de la Comissió, on s'hauran d'afrontar reformes urgents com ara la Unió Fiscal.

Sostenibilitat i canvi climàtic

Rudolf Ortega El clima no canvia, l'estem destruint

Recentment, el diari The Guardian ha fet públics els darrers canvis en el seu llibre d'estil, pels quals una expressió com climate change ("canvi climàtic"), per bé que no serà del tot descartada, tendirà a ser substituïda per climate emergency, crisis or breakdown ("emergència, crisi o daltabaix climàtic", com diu el mateix diari, "per introduir termes que descriuen amb més precisió la crisi mediambiental a què s'enfronta el món". L'autor analitza aquests canvis lingüístics i destaca que els termes que emprem per referir la realitat, ni són neutres, ni són innocus, i que el biaix ideològic de l'expressió lingüística és inevitable, ni que sigui per omissió. Advoca perquè la resta de mitjans, també els d'aquí, facin el mateix pas. Considera que hem llegat l'expressió de la realitat a l'etiquetatge interessat, a l'ambigüïtat calculada, a l'eufemisme esmunyedís, que fan que, en lloc de llegir, pentinem els textos amb els ulls. Els mots ens haurien d'afectar, commoure, revoltar, hauríem de deixar que diguessin el que volen dir i no el que l'emissor vol que diguin.

Ruth Gordon If life wins there will be no losers

No es poden canviar les coses només lluitant contra la realitat existent. Per canviar alguna cosa, cal construir un nou model que faci obsolet el model antic. Partint d'aquesta afirmació l'article planteja com es pot crear a nivell mundial un canvi permanent en la cultura regenerativa en totes les esferes de la vida. En els darrers anys s'ha produït un despertar global respecte del dilema fonamental al qual s'enfronta la humanitat: o bé ens aferrem al sistema antic i optem per l'extinció, o bé creem un sistema nou que ens permeti albirar i construir un futur digne de ser viscut. En aquest sentit, existeixen molts moviments com ara Standing Rock o Extinguishing Rebellion que representen una alternativa popular al capitalisme i assenyalen la necessitat de fomentar noves maneres de viure que siguin regeneradores, utilitzin energies renovables netes, restaurin els ecosistemes, etc. L'autora

considera que tots aquests moviments haurien d'unir-se per articular una visió compartida d'un futur que siguin més engrescador per a les persones que no l'alternativa de conformar-se amb el sistema actual que ha fracassat.

Audrey Renault De plus en plus de personnes refusent de prendre l'avion pour protéger la planète

L'article descriu la campanya Flight-free 2019 iniciada a Suècia amb l'objectiu de boicotejar el transport aeri, ja que és actualment responsable del 2% de les emissions mundials de carboni i les previsions dels científics indiquen que representaran el 16% l'any 2050. L'autora també assenyala altres iniciatives com ara la proposta de taxa ecològica sobre bitllets d'avió per a tots els vols que aterren al país propugnada pel sindicat professional d'empreses de viatges de França, el qual aplega el 90% del sector turístic.

Emily Atkin Climate Deniers Are the Hysterical Alarmists

Els negacionistes climàtics de l'administració Trump són els qui estan provocant més pànic entre la població i no els científics o els activistes, amb les seves exageracions i les seves mentides completament al marge de la realitat científica. Un bon exemple en són les declaracions de William Happer, membre del Consell de Seguretat Nacional de Donald Trump, afirmant que "la demonització del diòxid de carboni és com la demonització dels pobres jueus pobres sota Hitler". Els fets i les evidències científiques demostren que els éssers humans tenen totes les raons per preocupar-se pel futur d'aquest planeta: són els negacionistes climàtics els qui són culpables d'exageracions i d'escampar preocupacions innecessàries. L'autora conclou que cal tenir una ment malaltissa per considerar que el perill no és el canvi climàtic sinó les accions dutes a terme pel govern amb vistes a reduir-ne els efectes. Això sí que és alarmant.

Kalina Oroschakoff et al., The EU's 7 post-election green priorities

L'augment significatiu dels diferents partits ecologistes a les eleccions europees del 26-M ha col·locat les seves principals reivindicacions al capdamunt de l'agenda política que haurà de tractar el nou Parlament. L'article en detalla els principals aspectes: 1) la neutralitat climàtica en virtut de la qual un país hauria d'absorbir tants gasos d'efecte hivernacle com emetés; 2) la regulació de les emissions de transport marítim i aeronàutic que fins ara són sectors aliens a l'Acord de París; 3) la creació d'impostos verds com a eina essencial per reduir les emissions i generar un canvi cap a les energies renovables; 4) el finançament sostenible de la UE atès que Europa necessita unes inversions anuals de 180.000 milions d'euros durant la pròxima dècada per complir els objectius climàtics de l'Acord de París; 5) l'ecologització de l'agricultura que passa per un redisseny de la política agrícola comuna i una nova legislació en matèria de reformes en l'agricultura; 6) la posada en marxa d'una política comercial que doni més garanties sobre els drets laborals i el medi

ambient; i 7) la major pressió per reduir l'ús de pesticides a tota Europa amb el consegüent increment de les protestes per part dels agricultors i de la indústria química.

Kim Phillips-Fein Fear and Loathing of the Green New Deal

L'article se centra en el que revelen les reaccions dels conservadors contra la legislació sobre l'emergència climàtica respecte de les eternes patologies de la dreta. Segons l'autora, é precisament perquè encarna els temors més importants de la dreta que la seva resposta al Green New Deal ens proporciona un catàleg d'arguments conservadors en tota la seva dimensió esquizofrènica que alterna la imatge del Green New Deal (que és el primer intent de donar resposta a l'emergència climàtica tractant el tema com una emergència real) per convertir-lo en instrument de lluïment d'intel·lectuals i en el fantasma d'una sinistra presa de poder per part d'una colla de militants oportunistes que recluten titelles a sou com ara la congressista demòcrata Ocasio-Cortez.

Innovació, ciència i tecnologia

Manuel Muñiz La guerra fría tecnològica que se avecina

El fet que la tecnologia estigui generant tensions geopolítiques va en contra de les prediccions de molts acadèmics i polítics que, a mitjans de la dècada de 2000, vaticinaven que la geografia ja no exerciria un paper significatiu en el funcionament dels mercats globals. Però els fets ho desmenteixen ja que al segle XXI els talents es distribueixen de forma més desigual que mai: un pocs centres clau -Cambridge, Massachusetts, Silicon Valley, Shenzhen, Xina- concentren una part important dels treballadors digitals i tecnològics altament qualificats del món. Per a l'autor, un món en el qual el coneixement tecnològic, la innovació i el creixement de la productivitat estan fortament agrupats és més que un món de suma zero i, per tant, és un món més propens a la competència geopolítica. I dins d'aquest context, la competició entre els Estats Units i la Xina en la recerca dels talents del segle XXI, concretada en el domini del 'big data' i la intel·ligència artificial, podria donar lloc a una reacció més aguda contra la globalització.

Dan McQuillan Towards an anti-fascist AI

Ja coneixem les conseqüències destructives en la psique individual i col·lectiva de la pobresa, el racisme i la marginalització sistèmica. Per això mateix, l'autor argumenta que no necessitem la intel·ligència artificial com a finalitat per si mateixa sinó com un instrument que ajudi a empoderar poblacions senceres. La IA no és important perquè anuncia la intel·ligència de les màquines, sinó perquè ens confronta amb les injustícies no resoltes del nostre sistema actual. Una IA antifeixista ha de ser un projecte basat en la solidaritat, l'ajut mutu i la cura col·lectiva. En definitiva, no necessitem màquines autònomes, sinó una tecnologia que formi part d'un moviment d'autonomia social.

Bharath Ganesh Content moderation and censorship: can we handle a double standard?

Les reiterades queixes dels conservadors sobre “la llibertat d’expressió” i la “censura” que al seu parer exerceixen les empreses tecnològiques han comportat uns canvis ràpids en l’ecosistema de la dreta radical a Internet. Els grups supremacistes transiten cada vegada més cap a sistemes de missatgeria xifrada (com ara Telegram) i blogs que no estiguin regulats per moderadors de contingut, o cap a mitjans alternatius. Davant la vigilància algorítmica menys agressiva cap a l’extremisme blanc, les empreses tecnològiques haurien de buscar els nodes clau que difonen contingut extremista blanc a les xarxes socials. Això, però, no requeriria el recurs al mateix tipus d’eines d’aprenentatge automàtic, sinó a eines de vigilància i seguiment de les xarxes d’odi identificades.

Olivier Rey Les ‘machines intelligentes’ vont exacerber la concurrence entre travailleurs

L’autor considera que si d’una banda la tecnològització a ultrança arruïna les possibilitats de continuar habitant el planeta d’una manera humana, de l’altra constitueix un factor de poder que deixaria en estat de marginalitat i subordinació qualsevol comunitat que no se sumés al moviment. Això no obstant, afirma que degut als trasbalsos propis de la nostra època (crisis financeres, esgotament dels recursos, desastre climàtic i ecològic) no es pot donar per fet que l’artificialització del món continuï encara durant molt de temps. Llavors més que intel·ligència artificial el que es necessitarà seran tècniques i virtuts moltes humanes.

Jane C. Hu We’re Running Out of Spectrum for Both New and Old Technologies

Junt amb la 5G arriba la promesa d’una Internet més ràpida que permetrà vehicular innovacions com la transmissió de la realitat virtual, els cotxes autodirigits i les cases i ciutats intel·ligents. L’autor alerta, però, que abans de generalitzar-ne l’ús caldrà resoldre detalls d’infraestructura molt importants com per exemple, quines bandes de freqüència podran utilitzar les empreses de telecomunicacions. Aquest és un punt de detall fonamental encara que poc atractiu i que la majoria de la gent no hi pensi: tots volem que funcioni bé la recepció dels programes de ràdio i televisió i dels nostres telèfons mòbils, però a qui l’importa com? Però ara pot ser un bon moment per començar a preocupar-se i a fer-nos les preguntes pertinents. Les noves tecnologies requeriran una major amplada de banda de freqüència, la qual cosa provocarà desajustaments i incompatibilitats entre les tecnologies innovadores i les tecnologies més antigues però que encara necessitem durant bastants anys. Pensem-hi.

Lizzie O'Shea Digital Privacy Is a Class Issue

A mesura que les grans empreses tecnològiques emmagatzemen dades i rendibilitzen les seves inversions a la xarxes socials, la divisió entre rics i pobres a Internet augmenta constantment. Els nostres espais digitals s'organitzen cada vegada més al voltant de la nostra capacitat per consumir i gastar. D'acord amb el que afirma Shoshana Zuboff al seu llibre *The Age of Surveillance Capitalism* (Public Affairs, 2019), els sistemes de control i seguiment de comportaments establerts per les grans empreses determinen el nostre valor com a individus a través del prisma del consumisme. Aquestes pràctiques afecten especialment les persones pobres, que depenen més dels serveis en línia barats o gratuïts. Si bé aquests serveis semblen no costar res, el pagament es fa en dades en lloc de dòlars. Aquesta transacció fa que l'usuari amb pocs recursos es converteixi en una font d'informació i transforma els hàbits i els comportaments de navegació online en una activitat saturada per la lògica del mercat. L'autora conclou que ara mateix Internet socava els conceptes universals de benestar social, equitat i participació pública per a la gran majoria dels usuaris.

Pascal Picq Intelligence artificielle: nous sommes passés de la science-fiction à la techno-réalité

Per al paleoantropòleg Pascal Picq, els canvis tecnològics accelerats que s'estan donant des de fa anys anys assenyalen que estem assistint a un autèntic canvi de civilització i sembla que ningú no entengui exactament ni el que està passant ni l'impacte que els canvis tecnològics tindran sobre el nostre futur. Afirma que hem passat de la ciència-ficció a la tecnorealitat en un canvi sobtat que comportarà que l'ètica evolui en funció de l'aparició i de l'ús que es farà d'aquestes noves eines tecnològiques.